

MELKOINEN ELÄMÄ

RIKU
SIIVONEN

W S O Y

HJALLIS
HARKIMON
TARINA

RIKU SIIVONEN

MELKOINEN

ELÄMÄ

HJALLIS HARKIMON TARINA

Ensimmäinen painos

© Riku Siivonen, Harry Harkimo ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-53046-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

SISÄLLYS

MELKOINEN PUHELU	9
MELKOINEN VASTAUS	12
MELKOINEN HERÄTYS	29
MELKOINEN SUKU.....	41
MELKOINEN TEHDAS.....	52
MELKOINEN MYYJÄ	70
MELKOINEN IKÄVÄ	88
MELKOINEN LUOTTAMUS	97
MELKOINEN OTTELU	111
MELKOINEN AREENA.....	117
MELKOINEN TV-OHJELMA	133
MELKOINEN TORIKOKOUS.....	142
MELKOINEN TYKITYS	147
MELKOINEN HÄMMÄSTYS	157
MELKOINEN BRÄNDI.....	166
MELKOINEN SISCO – JA SEN VELI	174
MELKOINEN ROMANTIKKO	182
MELKOINEN SUKUNIMI	198
MELKOINEN JÄÄRÄPÄÄ.....	216
HJALLIS JA MERI.....	233
KIITOKSET	237
LÄHTEET	238

Äidille ja Rollelle

– Hjallis

MELKOINEN PUELU

KEVÄÄLLÄ 2026 PUELIMENI SOI. Näytöllä luki »Hjallis». Mitähän nyt?

»Riku», vastasin.

»Moi, mulla ois yks juttu. Voiksä tulla Pikkuparlamentin eteen huomenna aamulla puoli ysiltä?»

Lupasin mennä. Hjallis oli vastassa pihalla ja ohjasi minut pieneen tyhjään yleisöauditorioon, jonne ei tarvitse mennä turvatarkastuksen läpi. Istuimme. Hjallis kysyi mitä kuuluu, mutta ennen kuin ehdin edes vastata, hän jatkoi puhettaan.

»Niin sitä vaan, että pitäisi kirjoittaa kirja. Vähän niin kuin elämäkerta», Hjallis sanoi.

Kysyin vitsikkäästi, että no kenestä.

»No vittu musta. Ehdiksä kirjoittaa sen syksyksi valmiiksi?»

Sanoin, että toki.

»No hyvä. Mä olen sopinut jo WSOY:n kanssa tämän. Sä voit pitää ennakkopalkkion. Mut soitellaan, mun pitää nyt mennä», Hjallis sanoi, nousi sitten ja lähti.

Kävelin ulos rakennuksesta ja jäin istuskelemaan vierisen torin reunalle. Äskeinen puolentoista minuutin pituinen palaverimme huvitti. Selvästikään mikään ei ollut juuri muuttunut ainakaan Hjalliksen rytmissä tai tavassa hoitaa asioita.

Kaikki tietävät jo, että Harry »Hjallis» Harkimo sanoo asiat suoraan ja kaunistelematta. Sellainen maine hänellä on, ja se pitää siinä mielessä paikkansa, että hän sanoo asiat suoraan ja kaunistelematta. Tiedän sen hyvin ja olen tottunut hänen töksähtelevään tyyliinsä. Tiedän myös, että Harry »Hjallis» Harkimo sanoo asiat paitsi suoraan ja kaunistelematta, myös todella lyhyesti. Koskivat ne asiat sitten mitä tahansa. Hän kyllä vastaa mihin tahansa kysymykseen, mutta todella lyhyesti. Siis todella. Lyhyesti.

Siksi huokaisin vähän, kun mietin miten tämän kirjan kirjoittaisin. Sitä saattaisi kuvitella, että julkisuudessa viihtyvä ja sinne itsensä jollakin konstilla säännöllisesti junaileva mies puhuisi mielellään pitkäänkin. Mutta sama lyhytsanaisuus pätee myös häneen itseensä ja hänen menneeseen elämäänsä. Hän kertoo lyhyesti samat tarinat, jotka olen vuosien varrella kuullut. Ei hän ole mikään mysteerimies, joka haluaisi salailla jotain, mutta Hjallis katsoo mieluusti eteenpäin. Siksi tiesin, että jos Hjalliksen elämää ja sielunmaisemaa haluaisi kuvata yhtään syvemmin, minun pitäisi puhua ennen kaikkea aivan muiden kuin Hjalliksen kanssa.

Päätän ensimmäiseksi lähteä tapaamaan ihmistä, jota en ole koskaan tavannut, mutta joka elää niin lähellä Hjalista kuin ihminen voi. Lähden Sipooseen tapaamaan Jasmine Pajaria.

MELKOINEN VASTAUS

Tässä luvussa selviää, että on hetkiä, jolloin Hjallis ei yhtäkkiä töksäyttelekään lyhyitä kommentteja.

HARRY »HJALLIS» HARKIMON Sipoon-asunnon olohuone on pieni. Pari sohvaa täyttää melkein koko tilan. Toisella niistä istuu Hjalliksen elämänkumppani Jasmine Pajari. Käynnissä on ilmeisesti melkoinen riita, sillä uhkaavat äänet ja haukut kuuluivat ulos asti. On puremista ja murinaa. Joku on kussut lattialle. Se on koirista pienempi, vasta pentu.

Jasmine kertoo, että hän toi mukanaan taloon koirista isomman, labradorinnoutajan nimeltä Poika. Poika joutuu nyt kärsimään pentukoiran näykkimisestä. Isompi koira ei näytä toisaalta kärsivältä, vaan sellaiselta väsyneesti huokailevalta vanhemmalta, joka joutuu kestämään lasten leikkiä, vaikka haluaisi vain olla edes hetken rauhassa. Jasmine nauraa, että alun perin hän halusi heille yhteisen koiranpennun ja Hjallis vastusti. Lopulta Hjallis kuitenkin itse ehdotti, että heille voisi tulla koiranpentu. Niinpä

Poikaa näykkii kultainennoutaja Bruno. Pajari pyytää minua istumaan sohvalle ja hihkaisee samalla Hjallikselle.

»Hei, tuo Bruno on taas pissannut lattialle. Ja vessasta puuttuvat käsipyyhkeet. Voitko hoitaa ne?» Jasmine huhuilee.

Hjallis ilmestyy makuuhuoneisiin vievästä portaikosta, kävelee nopeasti sohvan ohi ja palaa hetken kuluttua talouspaperirullan kanssa. Pajari osoittaa parketille. Hjallis kumartuu pyyhkimään ja kiikuttaa sitten märät paperit takaisin kohti keittiötä. Ajattelen, että pieni kotityö tuskin on Hjallikselle kovin vastenmielinen.

Pelkän mediajulkisuuden perusteella voi päätellä, että paikallaan oleminen ei ole Hjalliksen suurin vahvuus. Menen siis suoraan asiaan.

Kysyn Pajarilta, sopiiko aloittaa keittiöpsykologialla: Miksi Hjallis on Pajarin mielestä aina liikkeellä, miksi hän on tehnyt perätysten suuria ja erikoisia projekteja läpi elämänsä? Haluaako Hjallis rahaa, haluaako hän näyttää häntä koulussa kiusanneille, ovatko hänen vanhempansa asettaneet aina suuria odotuksia ja vaatimuksia lapsilleen vai onko tällaiseen kysymykseen edes olemassa selkeää vastausta? Pajari ei joudu miettimään kauaa.

»Mä näen sen niin, että hänessä on ihan tosi poikkeuksellisia luonteenpiirteitä ja ominaisuuksia ihmisenä. Jos mietit ensinnäkin, miten sinnikäs ihminen Hjallis on. Toiseksi hän on älykäs, kekseliäs ja mielikuvitusrikas. Niin kuin tommonen iso visionääri. Eihän semmoinen ihminen voi hyvin, jos se on saanut yhden duunin valmiiksi.

Ei sille riitä normielämä, vaan sellainen ihminen tarvitsee aina jotain uutta tai tarpeeksi haastavan asian pureskeltavaksi tai ratkaistavaksi tai rakennettavaksi. Jotta se haastaa häntä tarpeeksi älyllisesti. Silleen mä näen sen», Pajari sanoo.

Hjallis tulee takaisin keittiöstä ja kuulee selvästi viimeiset lauseet. Hjallis ei kyseenalaista analyysia, mutta toisaalta hän ei oikein näytä tietävän mitä sanoa.

»Nii emmä tiedä», Hjallis mutisee.

Jasmine katsoo Hjallista.

»No mut oikeasti. Sä et ole ihan normaali ihminen. Sun ajatusladut ei kulje niin kuin muilla.»

Hjallis kohauttaa olkiaan.

Sanon Jasminelle, että olipa uusien projektien takana syy mikä tahansa, Hjallis osaa ja haluaa keksiä sellaisia ja hän selvästi osaa myös myydä niitä muille. Kysyn miten Hjallis myi itsensä Jasminelle ja varmistan, että sopiihan tässä yhteydessä käyttää tällaista vertauskuvaa. Jasmine Pajarille se selvästi sopii, sillä hän vastaa nopeasti ja nauraen:

»Valheella! Mä kysyin Hjallikselta, että kuinka vanha se on, ja hän sanoi mulle, että jotain viisikymmentä! En mä edes tiennyt kuinka vanha sä oot», Jasmine sanoo.

»Etkö muka?» Hjallis kysyy Jasminelta.

»En. En käynyt edes Googlessa katsomassa kuinka vanha sä oot!»

»En mä mitään valehdellut, en mä vastannut sulle mitään siihen», Hjallis sanoo häsäten samalla jotain.

»Häh?» Jasmine vastaa sellaisella ilmeellä, että kuulikohan hän nyt oikein.

»En mä vastannut siihen», Hjallis sanoo uudestaan selkeämmin.

Jasmine toistaa, että kyllä Hjallis todellakin vastasi. Hjallis näyttää siltä, että Jasmine muistaa varmaan sitten paremmin.

»Mitä mä sanoin?» Hjallis kysyy.

»Että sä oot viisikymmentä jotain. Mä en muista mikä se luku oli, mutta viisikymmentä jotain sä sanoit», Jasmine sanoo.

Hjallis vastaa, että hän on sanonut niin varmasti leikillään, koska ajatteli, että tietysti Jasmine on tiennyt ainakin suurin piirtein, minkä ikäinen Hjallis on. Jasmine sanoo, että miksi hän olisi edes kysynyt, jos hän olisi tiennyt Hjalliksen iän. Hjallis väistää.

»Ehkä sulla ei ollut mitään puheenaiheita, joten sun piti keksiä jotain», Hjallis sanoo ja virnuilee kiusoitellen.

»Se oli ihan *legit* kysymys sulle», Jasmine sanoo ja kääntyy sitten minuun päin.

»Mutta no jos ajatellaan sitä myyntitilanteena, niin minuun vetosi se, että Hjallis pisti heti alussa avoimesti näyttille kaikki korttinsa», Jasmine vakavoituu.

Kysyn, millaisia kortteja Jasmine tarkoittaa. Jasmine jää miettimään, ja ymmärrän kyllä miksi. Mitä tässä nyt voi sanoa ääneen ja julkisuuteen.

»No yhtä tiettyä asiaa mä en voi sanoa... Mä sanon sen näin, että hän otti itse esiin kaikki ne asiat, mitä mä olisin

itse miettinyt joka tapauksessa hänestä ja joita en olisi tohtinut heti alussa edes kysyä. Hjallis kertoi heikkoutensa ja avoimesti sen, mikä hänen elämäntilanteensa on ja kaiken sellaisen, tällainen mä oon ja tällä tavalla mun asiat on. Mä hämmennyin siitä tosi paljon. Mä olen miettinyt, että onko se kaikkien kanssa sellainen kuin se oli mun kanssa alusta asti. Koska mun kanssa se oli niin avoin.»

Jasmine kääntyy puhumaan Hjallikselle:

»Se on varmaan just se, millä sä saat ihmiset koukkuun. Et sä vaan pistät kaiken avoimesti esille.»

Sitten Jasmine kääntyy minuun päin ja jatkaa:

»Mutta oikeastihan mä rakastan Hjallista siksi, että se on poikkeuksellinen luonne. Älykäs ihminen, jonka kanssa voi käydä merkityksellisiä keskusteluja, puhua oikeasti asioista.»

Hjallis sanoo sitten, että jättää meidät nyt puhumaan rauhassa ja lähtee käymään Itäkeskuksessa asioilla. Hjallis kumartuu sohvan yli ja antaa lähtöpusun Jasminelle. Olen tuntenut Hjalliksen viisitoista vuotta, mutta koska tuntemme yhteisten töiden kautta, en ole nähnyt Hjallista tämän arkielämässä juurikaan. Ei siis ihme, että tämä on ensimmäinen kerta, kun näen hänen antavan pienen suudelman kenellekään. Se on jotenkin hirveän söpöä.

En ole aiemmin tavannut Jasmine Pajaria, enkä oikeastaan tiedä hänestä muuta kuin että hän on ollut Hjalliksen elämänkumppani joitakin vuosia. Pian tiedän enemmän. Hän on läsnäoleva ja avoin, vaikka omista asioista

ulkopuolisille puhuminen ei ole ollut Hjaliksens kumppanina pitkään aikaan asia, joka olisi hänelle helppoa.

Pajarista huomaa, että hänessä on samoja piirteitä kuin Hjaliksessa, mutta samaan aikaan ihan erilaisia. Jasmine on aina tehnyt paljon töitä, hän on kunnianhimoinen, määrätietoinen ja nopearytminen, mutta hän on joutunut opettelemaan ja oppinutkin myös pysähtymään. Hän katsoo usein silmiin, paitsi kun hän jää miettimään vastauksia kysymyksiini. Siinä missä Hjalilis ohittaisi vaikean kysymyksen, Jasmine ei kiirehdi eteenpäin, vaan katsoo ikään kuin kaukaisuuteen, pohtii, kääntää katseen takaisin silmiini ja vastaa rauhallisesti.

Sen, että Jasmine Pajari on Hjaliksens elämänkumppani, tietää toki jokainen, joka yhtään jaksaa seurata julkisuuden henkilöiden elämäntapahtumia mistä tahansa mediasta. Yllättävän moni selvästi jaksaa ja on kiinnostunut heille tuntemattomien ihmisten elämäntapahtumista. Mutta kun kuuntelee Pajarin puhetta, hän todella tuntuu olevan läsnä. Hän on tässä, sohvalla, sipoolaisessa omakotitalossa.

Käy selväksi, että »tässä» on myös hyvä olla. Täällä Sipoossa ei ole ohikulkijoita tuijottamassa, ei toimittajia kysymässä mitään, ei julkisuutta. Sen sijaan on tavallisuutta: koirien ulkoilutusta, yhteisiä ruokailuja, Netflixin katsomista iltaisin sohvalla. Se on kupla, jonka arkisuus on turvasatama. Ilmaisuna se on kulunut, mutta ehkä tässä kohtaa juuri sopiva. Onhan lähellä meri ja onhan Jasmine sellaisen ihmisen elämänkumppani, joka on

tullut ensimmäisen kerran suuren yleisön tuntemaksi nimenomaan purjehduksen vuoksi.

Mutta Jasmine Pajaria suuri yleisö ei tuntenut ennen vuotta 2023. Tai toki Pajari tunnettiin Tampereella ja lähiseudulla tapahtumatuottajana ja myös tapahtumien juontajana. Silti niiden piirien ulkopuolella harva tiesi hänen nimeään ennen vuoden 2023 itsenäisyyspäivää ja Presidentinlinnan itsenäisyyspäivän juhlia. Mutta kun kättelyvuoroon tuli kansanedustaja Harry Harkimo, television ääreen kokoontuneet 2,2 miljoonaa suomalaista saivat tietää, että maailmassa on olemassa henkilö, jonka nimi on Jasmine Pajari.

Tai itse asiassa jos ei ollut lukenut iltapäivälehtien nettiotsikoita sinä päivänä, television katsoja ei saanut tietää muuta kuin sen, että Harry »Hjallis» Harkimolla on seuralainen Linnan juhlissa. Kun Yleisradion suoraa lähetystä tasavallan presidentin itsenäisyyspäivän vastaanotosta oli kulunut tasan 54 minuuttia, presidenttiä saapui Yleisradion selostajan mukaan kättelemään »Liike Nyt -puheenjohtaja Harry 'Hjallis' Harkimo», johon toinen selostaja täydensi »presidenttiehdokas, myös».

Vaikka Yleisradiolla on toimittaja juhlatilan eteisessä välittämässä selostajille tietoa sisääntulevista ihmisistä, kenelläkään ei selvästi ollut päivän kuluessa ollut aikaa seurata sosiaalista tai muutakaan mediaa. Selostajat eivät osanneet nimetä Harkimon seuralaista. Seurasi vain parin sekunnin hiljaisuus, jonka aikana saattoi kuvitella selostajien pienen kiemurtelun, sillä siihen asti he olivat

osanneet nimetä jokaisen sisään astuneen kutsuvieraan ja tämän seuralaisen.

Tieto Jasmine Pajarin nimestä ja hänen suhteestaan Hjallis Harkimoon ei siinä vaiheessa kuitenkaan ollut enää uutinen. Muutamaa tuntia aiemmin pariskunta oli julkaissut itsestään Instagramissa yhteiskuvan itsenäisyyspäivän juhlapuvuissaan. Tasan 22 minuuttia myöhemmin Ilta-Sanomat julkaisi aiheesta uutisen kello 16.54 otsikolla: »Hjallis Harkimo: Uusi suhde!» Artikkeliiin on merkitty kaksi kirjoittajaa. Yhteistyöllään toimittajat tiesivät kertoa, että »Liikemies ja Liike nyt -puolueen puheenjohtaja Harry 'Hjallis' Harkimo paljastaa sosiaalisessa mediassa olevansa parisuhteessa. Asia paljastuu Harkimon, 70, Instagramissa tekemästä julkaisusta, jossa hän poseeraa onnellisen näköisenä kumppaninsa kanssa. Julkaisun mukaan Harkimon uusi kumppani on Jasmine Pajari. Pajari kertoo Instagramissa olevansa viestinnän ja tapahtumien ammattilainen.»

Hjalliksen uusi kumppani selvästi kiinnosti mediaa. Vajaa puolitoista tuntia myöhemmin, kello 18.20, Ilta-Sanomat julkaisi uuden uutisen, koska se oli löytänyt tarkempaa tietoa: »Jasmine Pajari, 35, on Hjallis Harkimon uusi rakas – menestynyt urheilija ja uranainen». Juttu tiesi kertoa, että »Pajari on tehnyt uraa monipuolisesti media-alalla ja erilaisissa viestinnän ja tapahtuma-alan tehtävissä. Tällä hetkellä hän työskentelee Kangasalan kaupungin tapahtumakoordinaattorina, jossa hän aloitti vuoden alussa. Hän on toiminut aiemmin myös juontajana,

radiojuontajana ja tuottajana. Harkimoa ja Pajaria yhdistäneen rakkaus urheilua kohtaan. Pajari on lahjakas uimari, ja hänellä on SM-mitaleita räpyläuinnista.»

Uutisvyöry jatkui. Kello 19.32 Ilta-Sanomat julkaisi jälleen uuden jutun: »Hjallis Harkimo saapui Linnan juhliin uuden naisystävänsä kanssa». Artikkelin oli kirjoittanut eri Ilta-Sanomien toimittaja, kutsuttakoon häntä vaikka toimittaja numero kolmeksi. Toimittaja nro 3 ei jostain syystä kutsunut Harkimoa enää »liikemieheksi»: »Presidenttiehdokas ja Liike nyt -puolueen puheenjohtaja Harry 'Hjallis' Harkimo, 70, on saapunut Linnan juhliin. Harkimo saapui itsenäisyyspäivän juhlavastaanotolle yhdessä uuden naisystävänsä Jasmine Pajarin, 35, kanssa. Pajari oli pukeutunut kauniiseen, helmentvalkeaan ilta-pukuun.»

Ja kuten arvata saattaa, vielä samana iltana, vajaa kaksi tuntia myöhemmin, kello 21.16, kaksi Ilta-Sanomien toimittajaa – eri henkilöitä kuin aiemmat kolme – olivat yhdessä kirjoittaneet Ilta-Sanomiin artikkelin, jossa otsikon mukaan »Hjallis Harkimo ja Jasmine Pajari yhteishaastattelussa – kertovat kiireisestä vuodestaan». Artikkelin aluksi toimittajat taustoittavat, että »pari julkisti suhteensa aiemmin samana päivänä» ja jutussa kehutaan, että »pari on onnistunut salaamaan seurustelunsa hyvin». Jutun mukaan »Pajari kertoo kohta kuluneen vuoden olleen työntäyteinen». Lisäksi Hjallis syventää kiireisen vuoden tilannekuvaa kertomalla, että »sitten matkaakin täytyy aina miettiä, kun mullakin on paljon töitä».

Luonnollisesti sosiaalisen median kommenttipalstat alkoivat täyttyä. Jasmine on golddigger, rahan perässä. Joku tiesi, että Jasminen aviomies on kuollut äskettäin, joten Jasmine Pajaria nimiteltiin mustaksi leskeksi. Joku kirjoitti, että Jasmine suurentelee työuraansa. Kymmenet ja lopulta sadat kommentit tiesivät täydellä varmuudella, että Jasmine Pajarin täytyy olla kaunis bimbo, jonka Hjallis on ottanut naisystäväkseen vain presidenttiehdokkuuden vuoksi, siis kulissiliitto koko homma.

»Minusta tuntui, että koko maailma vihasi mua», Jasmine muistelee.

Toki hän oli keskustellut tulevasta julkisuudesta Hjalliksen ja erilaisten viestinnän ammattilaisten kanssa.

»Mä koin, että Hjallis kaunisteli sitä tulevaa julkisuutta. Hän sanoi, että 'kaikki menee varmasti tosi hyvin ja ei kukaan ole ikinä kirjoittanut mitään pahaa mun puoli-soista'», Jasmine kertoo.

Samaa sanoivat useimmat muutkin viestinnän ammattilaiset. Kaikki menee hienosti. Älä huoli. Mutta Jasminen kokemuksen mukaan kävi aivan toisin. Hänen aiemman elämänsä ruotiminen ja tulkinnat hänen motiiveistaan kävivät yhä rumemmiksi. Sen keskellä Jasmine ei osannut edes auttaa itseään. Hän pahensi itse omaa oloaan lukemalla kaiken, mitä hänestä kirjoitettiin. Jälkikäteen ajateltuna se on tietysti tyhmintä mitä voi tehdä, varsinkin jos lukee myös suomenkielisen internetin syvimmän trollaus- ja sontapäädyn keskustelupalstat. Ja Jasminehan luki. Hän luki satoja Vauva.fi-keskustelupalstan ja

Ylilaudan ketjuja. Ei ole vaikea arvata, mitä sellainen tekee ihmiselle.

»Itsenäisyyspäivänä me julkistimme suhteemme. Tammikuussa voin niin huonosti, että mä toivoin, että kuolisin.»

Jasminea kuunnellessa alkaa ihmetellä, kuinka Hjallis on voinut olla niin pihalla siitä, millaista julkisuus voi olla ja miltä se voi tuntua hänen läheisilleen. Onhan Hjallis itse avoimesti kertonut ja kuvannut, kuinka kaikkia hänen lapsiaan on kiusattu niin koulussa kuin muuallakin heidän isänsä ja sukunimensä vuoksi. Mitä Hjallis on oikein ajatellut? Miksi hänen oli muka niin kovin vaikea ymmärtää, miltä Jasminesta tuntuu, kun tästä tulee yhtäkkiä koko kansan tietämä ja ruodittavaksi päätyvä julkisuuden henkilö?

»Ei hän vain silloin ymmärtänyt. Presidentinvaalikampanja oli silloin menossa ja kaikki fokus oli siellä. Ei Hjalliksella ollut aikaa eikä resursseja. Se oli ihan loppu muutenkin. Se oli mustaa aikaa. Kaikki oli päällekkäin. Oli Hjalliksen omia terveyshuolia. Sitten sen äiti kuoli ja veli sairastui. Kaikki nämä tosi tiheällä tahdilla. Tämä minun asiani jäi vähän sinne kaiken muun alle. Enkä halunnut silloin pitää ääntä mun kivusta, kun näin mitä kaikkea hän kävi samaan aikaan läpi», Jasmine sanoo.

Myöhemmin Hjallis on kyllä ymmärtänyt, sillä kaikki on käyty läpi moneen kertaan. Käy selväksi, että Jasmine on tehnyt Hjalliksen onnelliseksi ja myös saanut, ellei jopa pakottanut, Hjalliksen puhumaan tunteista. Toki

Jasmine on nähnyt myös sen puolen Hjalliksesta, joka pystyy puhumaan pitkäänkin. He ovat käyneet pitkiä keskusteluja siitä, mitä kummallekin on päivän aikana tapahtunut, ja etsineet ratkaisuja haasteisiin yhdessä. He ovat puhuneet töistä, koirista, pihan kasvimaasta, kaikesta sellaisesta, mitä ihmiset nyt yleensäkin läheistensä kanssa puhuvat. Sellaisissa tilanteissa Hjallis ei töksäyttele, vaan on luonteva ja hyvä keskustelija.

Paitsi kun kysymyksessä ovat tunteet. Niistä Harry Harkimon on vaikea puhua yhtään pidempään. Se ei ole tahtonut aluksi onnistua edes Jasminen seurassa. Tunteet kyllä näkyvät Hjalliksesta. Ne näkyvät eleissä, ilmeissä, äänenpainoissa ja teoissa. Ärtymys ja turhautuneisuus on tietysti helppo havaita kenen tahansa, joka on nähnyt esimerkiksi poliitikko-Hjallista julkisuudessa. Mutta yhtä lailla hänestä huokuvat myös positiiviset tunteet. Niitä Harkimon on helpoin ilmaista teoilla. Hän soittelee läheisilleen usein, hän on kuljettanut lapsiaan harrastuksiin ja auttaa lähelläään olevia monin konkreettisin tavoin.

Kun Hjalliksen äiti Doris Hackman oli vielä elossa, aikuinen Hjallis vei hänelle melkein joka vierailulla kukkia, yleensä tulppaaneja. Kun äiti oli muistisairauden vuoksi jo heikossa kunnossa elämänsä loppuvuosina, Hjallis meni viikonloppuisin aina siskonsa kanssa laittamaan äidille aamiaisen. Jasmine Pajarille hän soittaa usein kesken työpäivän, vain kysyäkseen lyhyesti »Miten menee?» ja saatuaan vastauksen toteaa, että »no nähdään

sitten kotona». Siksi Jasmine ei hämmästynyt Hjalliksen silmiinpistävästä kiusaantuneisuudesta vuoden 2026 kesäkuussa, kun he istuivat piispa Teemu Laajasalon toimistossa keskustelemassa tulevasta vihkimisestä ja tämä kysyi: »Miksi sinä, Hjallis, rakastat Jasminea?»

»Näin, kuinka kiusaantunut hän oli kysymyksestä ja miten vaikeaa hänen oli aloittaa. Kuin olisi ollut muura-haisia pöksyissä. Ajattelin, että ehkä sieltä tulee sellainen perusvastaus, 'No se on nätti ja mukava tyyppi'», Jasmine muistelee.

Mutta kävikin toisin. Ehkä viidentoista sekunnin kiemurtelun ja kakistelun jälkeen tapahtui ihme. Harry »Hjallis» Harkimo alkoi puhua tunteistaan.

Hän kertoi pitkällisesti siitä, mitä tuntee Jasminea kohtaan ja miksi hän tätä rakastaa. Jasmine ei ollut koskaan kuullut sellaisia lauseita Hjalliksen suusta. Kaikki kiusaantuneisuus oli kadonnut jonnekin taivaan tuuliin, ja puhe oli luontevaa ja herkkää. Hjallis kertoi papille, että koska hän on ollut julkisuudessa monta kymmentä vuotta, hänen ympärillään on ollut kaikennäköisiä ihmisiä. Ja kuinka heistä ei voi aina tietää, että mitä he Hjalliksesta haluavat.

»Mutta että mun kanssa hän vaan tiesi, että mä oon vilpiton ja haluan vain olla hänen kanssaan. Hän sanoi, että sen näki esimerkiksi niistä asioista, joita häneltä pyydän. Ja kaikkein eniten pyydän aikaa. Ja se on totta, koska se on kaikkein arvokkain asia, jota Hjallikselta voi saada ja jota minä haluan ja tarvitsen. Pyydän aktiivista läsnäoloa. Sitä,

HJALLIS OMIN SANOIN JA VÄHÄN TOISTENKIN.

Harry »Hjallis» Harkimo on elänyt melkoisen elämän. Hän on purjehtinut yksin maailman ympäri, rakentanut areenan, päätynyt lööppeihin, kasvattanut kolme poikaa, suututtanut yhden puolueen ja perustanut toisen. Hän on ihastuttanut, vihastuttanut, hämmentänyt ja huvittanut.

Läheisilleen Hjallis on mies, joka rakastaa, huolehtii ja välittää, vaikka ei osaa sanoa sitä ääneen. Hän keittää aamupuuron, pyyhkii pölyt, tuo kukkia ja soittelee usein. Toimittaja-kirjailija Riku Siivosen kirjoittama elämäkerta perustuu laajoihin ja avoimiin keskusteluihin Hjalliksen ja tämän lähipiirin kanssa. Se piirtää kuvan raivostuttavan jääräpäisestä ja tinkimättömän lojaalista ihmisestä, joka puhuu harvoin tunteistaan, mutta toimii usein niiden mukaan.

www.wsoy.fi

9 789510 530467

99.1

ISBN 978-951-0-53046-7